

Daniels Bog - Nummer Fire

Loddet

Jeff Pippenger

2023-11-27

Vi behandler de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, således som de fremstilles i Daniels Bog. Vi gør dette, fordi et af de profetiske kendetegn ved de „syv tider“ er, at de repræsenterer den „anstødssten“, som bygningsmændene forkastede. Jeg definerer den anstødssten, som fremstilles i Skrifterne, som en sandhed, der kan ses, men ikke bliver set. For dem, som ser den, er den kostelig, men for dem, som ikke ser den, er den ikke blot det, de snubler over, men den er den sten, som knuser dem til støv.

Da Kristus fremholdt den sten, som bygmesterne forkastede, identificerede Han, at hjørnестenen ville blive hjørnens „hoved“. Budskabet om den forkastede sten i Skrifterne har altid at gøre med, at Gud går et tidligere pagtsfolk forbi, samtidig med at Gud indgår pagt med et folk, som tidligere ikke havde været Guds folk.

Jesus siger til dem: Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, som bygningsmændene forkastede, er blevet hovedhjørnестen; dette er Herrens værk, og det er underfuldt i vore øjne? Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, som falder på denne sten, skal sønderbrydes; men den, som stenen falder på, skal den knuse til støv. Matthæus 21:42–44.

Den første „tidsprofeti“, som William Miller ved de hellige engles ledelse blev ført til, var „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Laodikeisk adventisme indledte processen med at nedbryde de grundlæggende sandheder, som Herren sammenføjede gennem Millers tjeneste, ved at forkaste den allerførste af Millers opdagelser. Enhver profetisk fremstilling af et helligt fundament er naturligvis en fremstilling af Kristus, som er „Stenen“, så forkastelsen af „de syv tider“ i 1863 identificerer ikke blot begyndelsen på processen med at forkaste de grundlæggende sandheder; den repræsenterer en forkastelse af Kristus. Ligesom i Kristi vidnesbyrd om den forkastede sten identificerer Peter også, at en af de profetier, der er forbundet med grundstenen, er, at den til sidst skulle blive „hovedhjørnестenen“.

Derfor hedder det også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørnестen, udvalgt, kostelig; og den, som tror på ham, skal ikke blive til skamme. For jer altså, som tror, er han kostelig; men for dem, som er ulydige, er den sten, som bygningsmændene forkastede, blevet hovedhjørnестen, og en anstødssten og en forargelses klippe, for dem, som støder sig på ordet, idet de er ulydige; hvortil de også blev bestemt. Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, han som kaldte jer ud af mørket ind i sit underfulde lys; I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:6–8.

Grundstenen i adventismens begyndelse bliver hovedhjørnестenen. Esajas er i overensstemmelse med Kristus og Peter, og Esajas bruger grundstenen til at fremstille et pagtsfolk, som bliver forbigået til fordel for et nyt pagtsfolk. I sit vidnesbyrd fremstiller han en klasse, som har sluttet pagt med døden, og som har modtaget en løgn. Den løgn, de modtager, er den løgn, som Paulus identificerer som den, der bringer en kraftig vildfarelse over dem, der slutter pagt med døden, fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden.

Derfor, hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, der er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet pagt med døden, og med dødsriget har vi truffet aftale; når den oversvømmende svøbe farer frem, skal den ikke nå os; thi vi har gjort løgnen til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os: Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnестen, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste bort. Og jeg vil gøre retten til målesnor og retfærdigheden til lodsnor; og haglen skal feje løgnens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet. Og eders pagt med døden skal omstødes, og eders aftale med dødsriget skal ikke blive stående; når den oversvømmende svøbe farer frem, da skal I trampes ned af den. Esajas 28:14–18.

De »syv tider« er blevet skjult under løgne, og når Gud går forbi sit tidligere pagtsfolk og indgår pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind, vil den sten, som tidligere var den forkastede hjørnестen, hæve sig til at være hjørnens »hoved«. For dem, der forstår denne sandhed, er den dyrebar, og for dem, der ikke gør, knuser den sten, som bliver hjørnens hoved, dem ikke blot, men bliver også billedligt talt deres gravsten.

I Daniels bog, i kapitel otte og vers nitten, finder vi „vreddens sidste ende“, hvorved det påvises, at der også må være en „første ende“ på vreden. Tidsrummet fra 677 f.Kr. indtil 22. oktober 1844 repræsenterer den periode, i hvilken helligdommen (og hæren) skulle blive nedtrådt. Men pavedømmet skulle have fremgang, indtil vreden var fuldbyrdet, ifølge Daniel kapitel elleve og vers seksogtrediv. Hvis vredens ende i kapitel otte repræsenterer afslutningen på en tidsperiode, så repræsenterer vredens ende i kapitel elleve også afslutningen på en tidsperiode. Dette er, hvad Bibelen klart lærer, skønt denne sandhed er blevet tilsløret med løgne af dem, som har sluttet pagt med døden.

Begge vredesdommes afslutning repræsenterer afslutningen på en identisk tidsperiode, for begge var en opfyldelse af den samme forbandelse på to tusind fem hundrede og tyve år med adspredelse, fangenskab og slaveri. Det nordlige rige led først adspredelsen, fangenskabet og slaveriet i de „syv tider“, da Assyriens konge i 723 f.Kr. førte dem bort i fangenskab. Det sydlige rige led den samme skæbne i 677 f.Kr. Jeremias bekræfter dette faktum.

Israel er et adspredt får; løverne har drevet ham bort; først har Assyriens konge fortæret ham, og siden har denne Nebukadnesar, Babylons konge, knust hans ben. Jeremias 50:17.

Jeremias identificerer en fremadskridende dom. Assyrierne bortfører det nordlige rige i 723 f.Kr.; dernæst fører de Manasse til Babylon, deres hovedstad, i 677 f.Kr. Så bortfører Nebukadnesar Jojakim og markerer dermed begyndelsen på de halvfjerds års fangenskab i 606 f.Kr. Derefter bortfører Nebukadnesar Sidkija og ødelægger Jerusalem i 586 f.Kr.

Det sydlige rige var blevet advaret om, at det ville lide samme skæbne som det nordlige rige, hvis det fortsatte i sit oprør. Dommen over det nordlige rige ville blive fuldbyrdet over det sydlige rige, og symbolet på denne dom var en snor, som skulle strækkes ud over Juda. I Esajas' vidnesbyrd var det ganske enkelt „snoren“, men i det følgende afsnit er „snoren“ „Samarias snor“.

Derfor siger Herren, Israels Gud: Se, jeg bringer en sådan ulykke over Jerusalem og Juda, at det skal ringe for begge ører på enhver, som hører derom. Og jeg vil spænde Samarias målesnor ud over Jerusalem og Akabs hus' loddenor; og jeg vil tørre Jerusalem af, som en mand tørrer et fad af, tørrer det af og vender det på vrangen. Og jeg vil forkaste resten af min arvelod og give dem i deres fjenders hånd; og de skal blive til rov og bytte for alle deres fjender, fordi de har gjort det, som var ondt i mine øjne, og vakt min vrede fra den dag, da deres fædre drog ud af Egypten, og indtil denne dag. 2 Kong. 21:12–15.

Der er to profetiske udtryk i de netop anførte vers, som må overvejes. Det første er ørenes kløen, og det andet er loddsnoren. I disse vers identificeres Samarias målesnor også som Akabs hus' loddenor. Målesnoren og loddsnoren er domsinstrumenter, som anvendes i byggeprocessen. I versene angiver de, at den samme dom, som blev fuldbyrdet over det nordlige rige, fremstillet som Samaria og Akabs hus, ville blive bragt over Juda og Jerusalem. Da advarslen blev fremsat, var Israels nordlige rige allerede blevet invaderet, erobret, ødelagt og ført bort i trældom. Budskabet om Guds dom frembringer ørenes kløen hos dem, der hører advarslen. Både loddsnoren og ørenes kløen findes hver tre gange i Skrifterne. I hvert tilfælde repræsenterer de Guds harme mod Sit eget folk.

Og Herren kom og stod der og kaldte som de andre gange: Samuel, Samuel! Da svarede Samuel: Tal, for din tjener hører. Og Herren sagde til Samuel: Se, jeg vil gøre en ting i Israel, så begge ører på enhver, som hører det, skal ringe. På den dag vil jeg fuldbyrde over Eli alt det, som jeg har talt om hans hus; når jeg begynder, vil jeg også fuldende. 1 Samuel 3:10–12.

Omstyrtelsen af Elis hus er den profeti, som ville få begge ører til at ringe hos enhver, der hørte den. Ørernes ringen symboliserer på Samuels tid, at Elis hus går til grunde. Opfyldelsen af den forudsigelse, der blev givet til Samuel, var omstyrtelsen af Elis hus og stadfæstelsen af Samuel som profet. Samuel repræsenterer et folk, som, sådan som Peter siger, forud ikke var Guds folk, men nu er det; for da Samuel blev stadfæstet som profet, blev Elis hus ødelagt. Jeremias forkynder også en dom over Jerusalems lederskab, som får ørerne til at ringe.

Og sig: Hør Herrens ord, I Judas konger og Jerusalems indbyggere! Så siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Se, jeg vil bringe ulykke over dette sted, så det skal ringe for ørerne på enhver, der hører det. Jeremias 19:3.

Alle tre henvisninger til øren, der ringer, er forbundet med et pagtsfolk, som har sluttet pagt med døden og derefter bliver invaderet, erobret, tilintetgjort, spredt og ført i slaveri. De ringende ører er et symbol på dommen under Guds harme, og symbolet på denne dom fremstilles også tre gange i Skrifterne med ordet „loddenor“. Vi har allerede læst det i Anden Kongebog og Esajas, men der er endnu en anden henvisning til „loddsnoren“ i Skrifterne, og i den henvisning er ordet loddenor oversat fra et andet hebraisk ord end i de to foregående henvisninger.

Og engelen, som talte med mig, kom igen og vækkede mig, som en mand vækkes af sin søvn, og sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg har set, og se, en lysestage helt af guld med en skål ovenpå, og dens syv lamper derpå, og syv rør til de syv lamper, som er ovenpå den. Og to olietræer ved siden af den, det ene på højre side af skålen og det andet på venstre side deraf. Så tog jeg til orde og sagde til engelen, som talte med mig: Hvad er dette, min herre? Da svarede engelen, som talte med mig, og sagde til mig: Ved du ikke, hvad dette er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da svarede han og sagde til mig: Dette er Herrens ord til Zerubbabel: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre. Hvem er du, du store bjerg? For Zerubbabel skal du blive til en slette; og han skal føre topstenen frem under råb: Nåde, nåde være med den! Og Herrens ord kom yderligere til mig og sagde: Zerubbabels hænder har lagt grundvolden til dette hus; hans hænder skal også fuldende det; og du skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer. Thi hvem har ringeagtet de små tings dag? For de skal glæde sig og se lodsnoren i Zerubbabels hånd, de syv; de er Herrens øjne, som farer omkring over hele jorden. Da tog jeg til orde igen og sagde til ham: Hvad er disse to olietræer på højre side af lysestagen og på venstre side deraf? Og jeg tog atter til orde og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør tømmer den gyldne olie ud af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da sagde han: Disse er de to salvede, som står hos hele jordens Herre. Zakarias 4:1–14.

Det ord, der oversættes som „lod“ i Anden Kongebog og Esajas otteogtyve, er „mishqâl“, og det betyder en vægt. I begge passager skulle en vægt (lod) føjes til snoren. Vægten er det, der bruges i en vægtskål, og repræsenterer dom. Snoren med en vægt er en domssnor. Samarias snor var perioden på „syv tider“, eller to tusind fem hundrede og tyve år. Den samme tidsperiode skulle lægges på det sydlige rige, som var blevet lagt på det nordlige rige. Afslutningen på hver af disse snore identificeres i Daniels Bog som enten enden på den sidste vredesdom eller enden på den første vredesdom. Perioden fremstilles i Daniel som den tid, hvor Jerusalem og hæren skulle nedtrædes af de to ødelæggende magter, hedenskabet og pavedømmet. Begge perioder skulle begynde, når deres respektive hovedstæder blev invaderet, erobret, ødelagt, og deres indbyggere ført bort i trældom.

Men i Zakarias er ordet „lodsno“ dannet ved sammensætningen af to hebraiske ord. Det første ord er „'eben“, og det betyder „at bygge“, og det betyder også „en sten“. Det betyder „en byggesten“. Dette ord sammenføjes dernæst med det hebraiske ord „bedîyl“, som betyder „at dele eller adskille“. „Lodsnoren“ i Zakarias er den sten, som der bygges på, og som frembringer en adskillelse og en deling. Delingen er mellem to klasser af tilbedere; den ene klasse, som fryder sig, når de ser stenen, gør den til hovedhjørnестenen og bygger på den, og den anden, som ikke ser den, forkaster den, snubler over den og til sidst knuses af den, hvorefter den bliver deres gravsten eller mindesten. Den ene klasse indgår en pagt med livet, den anden en pagt med døden.

I Zakarias' historie var det gamle Israel netop kommet ud fra Babylon for at genopbygge og genoprette Jerusalem. Zerubbabel blev indsat som statholder og skulle føre tilsyn med arbejdet. Han lagde grundstenen ved arbejdets begyndelse, og han satte slutstenen, eller hjørnестenen, ved arbejdets afslutning. Zerubbabel betyder »Babylons afkom«. Alle profetierne peger på de sidste dage, og Zerubbabels navn er symbolet på historien om den første engels budskab, da grundstenen

blev lagt, og hans navn er også symbolet på den tredje engels budskab, når slutstenen, eller hjørnестenen, sættes. Åbenbarelsen af Helligåndens udgydelse i enten den første bevægelse eller den anden bevægelse fremstilles ved Zerubbabels navn (Babylons afkom), for det repræsenterer det budskab, som kalder den sidste generation af »Babylons afkom« til at komme ud. Det repræsenterer midnatsråbets budskab, som fandt sted i den første bevægelse, og som er ved at finde sted i den sidste bevægelse af det høje råb.

De to oliiventræer, de to olivengrene og de to salvede, som repræsenterer de kar, hvori de to gyldne rør udtømmer olien:

"De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, som engang blev givet til Satan som den dækkende kerub. Ved de hellige væsener, der omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynet, så de ikke skal blafre og gå ud. Hvis ikke denne hellige olie blev udgydt fra himlen gennem budskaberne fra Guds Ånd, ville det ondes magter have fuldkommen kontrol over menneskene."

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Derved afviser vi den gyldne olie, som han ville udgyde i vore sjæle for at blive viderebragt til dem, der er i mørket. Når råbet lyder: 'Se, brudgommen kommer; gå ud ham i møde,' vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har næret Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv magt til at skaffe olien, og deres liv lider skibbrud. Men hvis Guds Hellige Ånd bliver bedt om, hvis vi bønfaller, sådan som Moses gjorde: 'Lad mig se din herlighed,' vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. 'Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.' Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

Zakarias havde gentagne gange spurgt, hvem de to olietræer var, og henledte dermed opmærksomheden på de forskellige symboler vedrørende de to vidner. Søster White identificerer de to olietræer som de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve.

„Angående de to vidner erklærer profeten videre: 'Disse er de to olietræer og de to lysestager, som står for jordens Gud.' 'Dit ord,' sagde salmisten, 'er en lygte for min fod og et lys på min sti.' Åbenbaringen 11,4; Salme 119,105. De to vidner repræsenterer Skrifterne i Det Gamle og Det Nye Testamente.“ The Great Controversy, 267.

Zakarias havde ønsket at forstå, hvem disse to vidner var. Under den franske revolution var de Det Gamle og Det Nye Testamente. De blev fremstillet som Moses og Elias, der blev dræbt på gaden af dyret, som steg op af afgrunden. De repræsenterer Future for Americas tjeneste, som blev dræbt den 18. juli 2020.

I begyndelsen af kapitlet, efter at Zakarias er blevet vækket, når de døde tørre ben bringes sammen, men endnu ikke er levende, spørger Gabriel: »Hvad ser du?« Zakarias beskriver, hvad han har set, og spørger derpå: »Hvad er dette, min herre?« Gabriel understreger emnet for spørgsmålet ved at

besvare Zakarias' spørgsmål med et spørgsmål. Han spørger Zakarias: »Ved du ikke, hvad dette er?« Gabriel svarer derefter: »Dette er Herrens ord til Zerubbabel, som siger: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.«

Det ord, som blev givet til Zerubbabel fra Herren, lød således: »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd. Hvem er du, du store bjerg? For Zerubbabel skal du blive til en slette; og han skal føre hovedhjørnestenen frem under jubelråb med råbet: Nåde, nåde være med den.«

Zerubbabel, statholderen, repræsenterer det sendebud, som bereder vejen i begyndelsens og afslutningens historie, for hvem bjerget bliver til en slette. Esajas identificerer den samme sendebuds gerning og siger, at han vil »jævne i ørkenen en vej for vor Gud«, og at han vil lade »hver dal« »ophøjes«. Han vil også lade »hvert bjerg og hver høj« »sænkes«, for det »store bjerg« foran statholderen Zerubbabel »skal blive til en slette«.

William Millers budskab om de „syv tider“ blev givet ham af Gud. Zerubbabel repræsenterer William Miller, som lagde grundstenen til de „syv tider“, og han repræsenterer også de hænder, der „skal frembære hovedstenen“ med „jubelråb, idet der råbes: Nåde, nåde være med den.“ Fordoblingen af ordet „nåde“ repræsenterer Midnatsråbets budskab. „Jubelråbet“ repræsenterer det samme budskab som det, der fremstilles ved den tredje engels høje råb, og „råbet“ repræsenterer Midnatsråbet. Hele afsnittet handler om Midnatsråbets budskab. Det handler om jomfruerne, som sov i døden på gaderne i Åbenbaringen elleve, som løber gennem dalen med de døde, tørre ben. Det handler om de døde, tørre bens opstandelse, og det handler om den profetiske rolle, som „lodsnoeren“ har, og som de vise jomfruer ser, så de fryder sig.

Dernæst siger Zakarias: „desuden“. Desuden betyder at lægge det følgende afsnit oven på det foregående afsnit. Det er en henvisning til det profetiske princip om linje på linje. Den foregående samtale identificerede Guds folks opvågnen ved midnat, repræsenteret ved Zakarias. Den foregående samtale understregede gentagne gange Guds folks ønske i de sidste dage om at forstå, hvem de to vidner i Åbenbaringen elleve er. Den foregående samtale identificerede, at Zerubbabel repræsenterer værket i den første bevægelse og også værket i den sidste bevægelse. Den identificerede, at Zerubbabels „hænder“ (som repræsenterer menneskelig magt) skulle lægge grundstenen og hovedhjørnestenen, men hans hænders værk blev og bliver kun fuldbyrdet ved Trøsterens guddommelige kraft.

Den efterfølgende dialog, som skal placeres over den foregående dialog, påviser, at når „Zerubbabels hænder“ fuldender værket, da vil Guds folk i de sidste dage „vide, at Herren“ „sendte“ Gabriel, lysbæreren, „til“ Guds folk. De vil erkende den himmelske kommunikationsproces, som er den første sandhed, der fremstilles i forbindelse med Jesu Kristi Åbenbaring. At forkaste Zerubbabels budskab og gerning er at forkaste det budskab, der kommer fra Gabriel, som han modtog fra Kristus, som Han igen modtog fra Faderen.

Derpå defineres de to klasser af tilbedere. Den ene klasse „har ringeagtet den lille dags dag?“ Den anden klasse „skal glæde sig“, når de „skal se lodstenen i Zerubbabels hånd sammen med disse syv“, som „er Herrens øjne, der farer hid og did over hele jorden“. De, som ringeagter den lille dags dag, ringeagter William Millers historiske værk, således som det fremstilles ved „lodstenen“.

De sættes i modsætning til dem, som glæder sig, når de ser „lodstenen“ i Zerubbabels hænder. Zakarias' „lodsten“ er den byggesten, som frembringer en adskillelse. Den ene klasse ringeagter „lodstenen“, for de nægter at se, at „lodstenen“ i Zerubbabels hånd er sammen med „disse syv“. Ordet „syv“, som er sammen med „lodstenen“, er det samme hebraiske ord, som oversættes med „syv gange“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

Derpå gentager Zakarias det forhold, at han, når han vågner, ikke ved, hvem de to vidner er. Han spørger derfor endnu en gang: „Hvad er disse to oliventræer?“ Han gentager det atter og spørger: „Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør tømmer den gyldne olie ud af sig selv?“ Og Gabriel understreger spørgsmålet ved endnu en gang at besvare Zakarias' spørgsmål med et spørgsmål: „Ved du ikke, hvad disse er?“ hvortil Zakarias svarer: „Nej.“ Gabriel siger da: „Disse er de to salvede, som står hos al jordens Herre.“

Kapitlet begynder med, at Gabriel vækker Zakarias af hans søvn. Zakarias repræsenterer derfor de jomfruer, som vækkes ved midnat, og når disse jomfruer vækkes, fremstilles de som havende en overvældende byrde for at forstå, hvad de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve repræsenterer. Alle Bibelens bøger mødes og ender i Åbenbaringens Bog. Alle profeterne stemmer overens med hinanden, for Gud er ikke forvirringens ophavsmand. Alle profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede.

Gabriel anvender Alfa- og Omega-princippet ved at fastslå, at Zerubbabel vil påbegynde og fuldføre arbejdet med at bygge templet. Hans gerning fremstilles som nedlæggelsen af grundstenen ved begyndelsen og hjørnestenen ved afslutningen. Zerubbabel repræsenterer milleritternes bevægelse og Future for Americas bevægelse.

Det, Gabriel fremstiller for Zakarias, er, at Midnatsråbets værk, hvad enten det er i den første engels bevægelse eller i den tredje engels bevægelse, fuldbyrdes med Helligåndens kraft.

Mens de lå døde på gaden, frydede verden sig over deres døde legemer; men da de opstod, frygtede verden, og de frydede sig. De fryder sig, fordi de ser lodsnoren for disse „syv tider“ i Zerubbabels hånd. Lodsnoren er den sten, som der bygges på, og som skiller de vise fra de tåbelige.

Zakarias siger ikke »de syv«, men han siger: »disse syv«. De ser både to tusind fem hundrede og tyve års adspredelse. Det ord, der oversættes med »syv«, er det samme ord, som oversættes med »syv tider« i Tredje Mosebog 26, og betegner »forbandelsen« af slaveri, som blev bragt over både Israels nordlige og sydlige rige. Daniels Bog identificerer »disse syv« som en første og en sidste harme.

Grundstenen, som William Miller lagde, var „de syv tider“, og hovedstenen, som den tredje engels bevægelse lagde, er „de syv tider“. De, som glæder sig, når de ser „disse syv“ i den sidste tids Midnatsråbs vækkelse, vil være vidner til en deling og adskillelse mellem det kostelige og det ringe. Det kostelige vil glæde sig, idet de kommer ind i fuld enhed, og det ringe vil for sent finde ud af, at de ikke har den olie, som er kommet ned gennem de to gyldne rør. Den sandhed, som volder glæde for den ene klasse, vil være en anstødssten for den anden klasse, skønt den var tilgængelig at se for alle, som var villige til at se.

Ligesom de »syv tider« blev en prøve i begyndelsen i 1856, da det filadelfiske adventisme overgik til det laodikeiske adventisme, således er de »syv tider« endnu en gang en prøve ved afslutningen, netop dér, hvor det laodikeiske adventisme overgår til det filadelfiske adventisme. Prøven i begyndelsen blev ikke bestået i 1863 ved forkastelsen af den bibelske lære om de »syv tider«. De, som ikke består prøven ved afslutningen i 2023, vil gøre det ved at forkaste den erfaring, som kræves af det lægemiddel, der identificeres ved de »syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve.

Det var vigtigt at fastslå, at Daniels Bog fuldt ud stadfæster de „syv tider“, før vi begyndte at overveje det profetiske budskab i de første seks kapitler af Daniels Bog, for kapitel fire og fem handler om de „syv tider“, og de identificerer begyndelsen og afslutningen på de to horn på jorddyret i Åbenbaringen kapitel tretten.

Vi vil begynde vores gennemgang af disse første seks kapitler i den næste artikel.

Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet særligt for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulaj og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der blev forudsagt, vil snart finde sted.

“Betragt de omstændigheder, hvori det jødiske folk befandt sig, da Daniels profetier blev givet.

“Lad os give mere tid til studiet af Bibelen. Vi forstår ikke Ordet, som vi burde. Johannes’ Åbenbaring indledes med en formaning til os om at forstå den undervisning, den indeholder. ‘Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord,’ erklærer Gud, ‘og bevarer det, som er skrevet deri; thi tiden er nær.’ Når vi som folk forstår, hvad denne bog betyder for os, vil der blive set en stor vækkelse iblandt os. Vi forstår ikke fuldt ud de lærdomme, den underviser i, til trods for den formaning, vi har fået, om at ransage og studere den.”

”Tidligere har lærere erklæret, at Daniel og Johannes’ Åbenbaring var forseglede bøger, og folket har vendt sig bort fra dem. Sløret, hvis tilsyneladende mysterium har hindret mange i at løfte det, har Gud med sin egen hånd fjernet fra disse dele af sit ord. Selve navnet »Åbenbaring« modsiger påstanden om, at den er en forseglet bog. »Åbenbaring« betyder, at noget af betydning bliver åbenbart. Sandhederne i denne bog er henvendt til dem, som lever i disse sidste dage. Vi står, med sløret fjernet, på de hellige tings hellige sted. Vi skal ikke blive stående udenfor. Vi skal gå ind, ikke med skødesløse, vanhellige tanker, ikke med overilede skridt, men med ærbødighed og gudsfrygt. Vi nærmer os den tid, da profetierne i Johannes’ Åbenbaring skal opfyldes.” Testimonies to Ministers, 113.